

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **B.**, so sídlom v B., zastúpenej A., so sídlom v B., proti povinnej **J. M.**, bývajúcej v S., **o vymoženie 1 029,89 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9 Er 929/2009, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 17. januára 2012 sp. zn. 13 CoE 2/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnená podala súdnej exekútorke návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 1 029,89 € s príslušenstvom. Uviedla, že exekučným titulom je k návrhu pripojený rozhodcovský rozsudok vydaný Rozhodcovským súdnym dvorom, so sídlom v Bratislave, Strážnická 3, z 20. júla 2009 č.k. X., ktorým bola žalovanej J. M. uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni B. istinu 1 029,89 € s príslušenstvom. Súdna exekútorka požiadala Okresný súd Spišská Nová Ves o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Spišská Nová Ves poveril súdnu exekútorku JUDr. V. U. vykonaním exekúcie (č.l. 12 spisu).

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 11. novembra 2011 č.k. 9 Er 929/2009-20 exekúciu zastavil. Oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnej exekútorke trovy exekúcie 49,67 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Rozhodnutie odôvodnil tým, že podkladom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu bola Zmluva o úvere č. X. uzatvorená 6. marca 2007 medzi povinnou a P., ktorá postúpila svoju pohľadávku voči povinnej spoločnosti I. a tá následne postúpila pohľadávku oprávnenej. Súd poukázal na § 44 ods. 2, § 41 ods. 1 Exekučného poriadku, § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 2, § 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Z rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že oprávnená ako dodávateľ poskytla povinnej dočasne finančné prostriedky vo forme odloženej platby a konala tak v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z Obchodného registra. Povinná je spotrebiteľom, keďže uzatvorila zmluvu ako fyzická osoba. Exekučný titul v danej veci bol vydaný na základe uvedenej zmluvy o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Súčasťou obchodných podmienok pre úver, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, je aj rozhodcovská doložka uvedená v článku 9 bod 9.2, ktorú súd posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uviedol, že rozhodcovská doložka je súčasťou úverových podmienok predchodcu oprávnenej a je zrejmé, že úverové podmienky ako súčasť formulárovej zmluvy spotrebiteľ (povinná) nemohol ovplyvniť. Osobitne si ju povinná nevyjedнала a teda nemala možnosť ovplyvniť znenie rozhodcovskej doložky vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami v zmluve. Mohla totiž len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým úverovým podmienkam. Už vzhľadom k tomuto súd považoval rozhodcovskú doložku za neprijateľnú. V tejto súvislosti súd poukázal aj na to, že rozhodcovská doložka bola súčasťou dlhého neprehľadného textu písaného malými písmenami. Okrem toho rozhodcovská doložka nútila povinnú v prípade sporu podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, čím jej odobrala možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Takáto rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a teda je neplatná. Z tých istých dôvodov považoval súd za neplatnú aj rozhodcovskú doložku,

ktorá bola súčasťou podmienok dohody o splátkach. Na základe uvedeného súd exekúciu zastavil a rozhodol o trovách exekúcie.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie oprávnenej uznesením zo 17. januára 2012 sp. zn. 13 CoE 2/2012 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že exekučný súd je oprávnený a povinný posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom a ak súd prvého stupňa takto posudzoval podmienky na zastavenie exekúcie, konal v medziach zákonnej úpravy. Zároveň poukázal na judikatúru Súdneho dvora (ES). Právna úprava neprijateľných podmienok uvedená v ustanovení § 53 Občianskeho zákonníka nie je taká, že za neprijateľné podmienky považuje iba tie, ktoré sú v tomto ustanovení výslovne uvedené. To znamená, že do 31.12.2007 ako aj po 1.1.2008 za neprijateľné podmienky možno považovať aj iné podmienky, i keď nie sú v uvedenom ustanovení vymenované, pokiaľ spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v ustanovení § 53 vždy spájal so sankciou absolútnej neplatnosti, na ktorú je súd povinný prihliadnúť z úradnej povinnosti. Odvolací súd zdôraznil, že rozhodcovská doložka nebola osobitne medzi účastníkmi konania dojednaná, ale bola súčasťou všeobecných podmienok, ktoré oprávnená prehlásila za súčasť zmluvy a ktoré povinná nemohla ovplyvniť. Navyše v bode 9.2. obchodných podmienok, v ktorom je uvedená rozhodcovská doložka, je tiež uvedené, že rozhodcovský súd sa bude riadiť podľa vnútorných predpisov, ktoré však oprávnenej neboli známe. Znenie rozhodcovskej doložky tiež v žiadnom prípade nemožno považovať za splnenie povinnosti banky, ako právneho predchodcu oprávnenej, ponúknuť povinnej riešenie sporov v rozhodcovskom konaní tak, aby povinná, ako spotrebiteľ mala možnosť voľby, či prijme alebo neprijme predložený návrh a ani za poučenie o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej doložky. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená. Navrhla, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu zmenil a poveril súdnu exekútoriku vykonaním exekúcie (pozn.: poverenie v danom prípade udelené bolo), alternatívne aby dovolací súd zrušil uznesenie súdu druhého a prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodila z § 237 písm. d/, e/, f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Uviedla, že exekučný súd v exekučnom konaní nie je oprávnený ex offio skúmať povahu rozhodcovskej doložky. Skutočnosť, že podmienky v spotrebiteľskej zmluve neboli individuálne dojednané sama osebe nezakladá ich neprijateľnosť v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Rozhodcovskú doložku považuje za súladnú so zákonom. Zdôraznila, že predmetné ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka nebolo v čase dojednania rozhodcovskej doložky účinné. Preto v danej veci poukázala na porušenie zásady zákazu retroaktivity a v dôsledku toho na porušenie princípu právnej istoty. Uviedla, že banka si plnila svoju povinnosť, ktorá jej vyplývala zo zákona o bankách. Vo veci je navyše daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci „res iudicata“. Opätovným posudzovaním obsahu zmluvy o úvere a všeobecných obchodných podmienok, ktoré tvorili podklad rozhodnutia rozhodcovského súdu, odvolací súd porušil zásadu nezmeniteľnosti a záväznosti právoplatného rozhodcovského rozsudku, a rozhodoval tak o veci, o ktorej už bolo raz právoplatne rozhodnuté. Prvostupňový a odvolací súd tak rozhodli o neprijateľnosti zmluvného dojednania ex offio napriek tomu, že exekučnému súdu zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva oprávnenie rozhodovať o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky z úradnej povinnosti. Exekučný súd je povinný skúmať iba súlad exekučného titulu so zákonom, tzn. formálnu a materiálnu stránku vykonateľnosť tohto titulu, nie vecnú správnosť (skutkové a právne závery) exekučného titulu. Exekučný súd v exekučnom konaní nie je oprávnený skúmať povahu rozhodcovskej doložky aj pre nedostatok právomoci. Dodala, že povinná nepodala žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, nevyvinula tak žiadnu aktivitu za účelom ochrany svojich práv. Nie je preto možné takýmto spôsobom nahrádzať pasivitu povinnej.

Povinná sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p. skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení, preto dovolanie oprávnenej podľa § 239 O.s.p. nie je prípustné.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie netrpí niektorou z nich. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľka vady v zmysle § 237 písm. b/, c/, g/ O.s.p. nenamietala a tieto nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že oprávnená namietala vadu v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p.

Podľa § 7 ods. 1 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia v občianskom súdnom konaní súdy (okrem iného) preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danom prípade dovolateľka právomoc súdov v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im, že v rozpore so zákonom preskúmali rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke, na čo nemali právomoc. Dovolateľka tak namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Ide tak o námietku, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti záverov

súdob oboch stupňov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých záveroch založili svoje rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2012 sp. zn. 4 Cdo 11/2012).

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

Dovolaiteľka prípustnosť dovolania vyvodzovala aj z § 237 písm. d/ O.s.p., keď poukázala na prekážku rei iudicatae.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Prekážka rozsúdenej veci (rei iudicatae) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutočných tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku).

Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ

určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávnenej B., so sídlom v B., proti povinnej J. M., bývajúcej v S., o vymoženie 1 029,89 € s príslušenstvom, na základe rozhodcovského rozsudku vydaného Rozhodcovským súdnym dvorom, so sídlom v Bratislave, Strážnická 3, z 20. júla 2009 č.k. X., vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9 Er 929/2009, nepredchádzalo žiadne iné konanie na súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Vzhľadom na uvedené dovolateľkou vytýkaná vyššie uvedená vada konanie nezaťažila.

Podľa názoru oprávnenej je konanie súdov postihnuté aj vadou podľa § 237 písm. e/ O.s.p., ktorej sa mali (ako to vyplýva z obsahu dovolania) dopustiť tým, že skúmali podmienky vydania rozhodcovského rozsudku, hoci povinná nevyvinula žiadnu aktivitu na takýto prieskum. Oprávnená však túto vadu namieta neopodstatnene.

Ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku jednej z neodstrániteľných podmienok konania, návrhu na začatie konania; ak konanie prebieha napriek nedostatku návrhu a nejde o prípad, kedy súd môže konať aj bez návrhu, je treba konanie zastaviť.

Exekučný súd ale v danej veci začal konať na základe žiadosti súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V tomto prípade z určujúceho – obsahového – hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) nejde zo strany oprávnenej o námietku nedostatku návrhu na začatie konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. e/ O.s.p., ale o námietku inú, ktorú

oprávnená uvádza taktiež vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Dovolaateľka ďalej tvrdila, že konanie súdu je postihnuté aj vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., keď rozhodnutie odvolacieho súdu nepovažuje za presvedčivé, resp. dostatočné.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku (v danom prípade aj uznesenia s poukazom na § 167 ods. 2 O.s.p.) súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov

riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie uznesenia bolo presvedčivé.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia (zastavenie exekučného konania). Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávnenej). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ/ka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Oprávnená ďalej namietala vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú dovolateľka videla v tom, že súdy oboch stupňov jej odopreli vykonateľnosť právoplatného a vykonateľného exekučného titulu vydaného v súlade so zákonom. Uviedla, že súdy nemôžu preskúmať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, je exekučný súd povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne by uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným

súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní.

Rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom, nie je spôsobilé byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Súdna prax je jednotná v názore, že už aj v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej ako aj materiálnej. V nadväznosti na uvedené je treba poukázať aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 sp. zn. 3 Cdo 164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, **musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená**“.

Pokiaľ oprávnený/á v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd **oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. v tomto prípade platnej) rozhodcovskej zmluvy** (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 122/2011).

Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (v spotrebiteľskej veci) súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012).

V danej veci súdy konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci nešlo o prípad zastavenia exekúcie, pričom by na to neboli splnené podmienky.

Pokiaľ ide o námietku porušenia zásady zákazu retroaktivity, dovolací súd pre úplnosť uvádza, že porušenie tejto zásady zo strany súdov nezistil (súdy svoje rozhodnutia opreli o ustanovenia účinné v čase uzavretie zmluvy).

Oprávnená v dovolaní ďalej tvrdila, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Záverom dovolací súd k námietkam dovolateľky ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.), navyše povinnej ani žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. decembra 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová